

El cine

d'Annie Baker
direcció Marília Samper

29/11 – 17/12
Gràcia

Presentació de l'espectacle

Fitxa artística

Dades útils

Qüestionari Proust

Les pel·lis d'El cine

Text editat de l'obra original

Material audiovisual

Llista de reproducció

Cosmos

Gira

Presentació de l'espectacle

La ficció és un espai on sempre podem anar quan necessitem evadir-nos, quan necessitem fugir per un instant, i el cine –igual que el teatre– és on compartim aquesta experiència de manera col·lectiva. Gairebé sembla un experiment d'una pel·lícula de ciència-ficció, si ho penses. Entres allà, seus a la foscor entre estranys, i junts ens abandonem durant un període de temps a viure a través d'altres vides. Podem viatjar al passat i al futur i, en aquesta travessa, recollim parts de nosaltres que probablement havíem perdut en la precipitació del dia a dia. Ens ofereix l'oportunitat d'aturar-nos i de sentir.

Al cine que ens mostra Annie Baker, els herois són com nosaltres, gent comuna, tres éssers fotuts fins a la medulla que suporten les seves vides de la millor manera que poden mentre tenen una feina desagradada, poc estimulant i mal pagada. Quan s'apaga el projector, s'encén la sala i la màgia s'esvaeix, ells ocupen l'espai per netejar allò que hi hem deixat. Encara que va ser escrita fa una dècada, aquesta funció és una radiografia perfecta del present, en el qual anem tirant amb el descontentament i la desesperança d'un futur incert, en un món que se sosté sobre un sistema fallit i que s'aboca al col·lapse. I així i tot, aquests personatges –igual que nosaltres– encara senten la necessitat de trobar alguna cosa que els sostingui, que els doni un objectiu més enllà de la mera supervivència, ja sigui enamorar-se d'un impossible, fingir que ets diferent, intentar connectar... Alguna cosa que almenys els permeti somriure. Malgrat tot, sempre necessitem somriure. L'alegria és, al cap i a la fi, la forma més bella de resistència.

Mentre els observem en la seva rutina, a poc a poc anem aconseguint veure-hi a través de les seves esquerdes i comprenem que les seves tristeses, solituds i inseguretats són solituds i inseguretats molt semblants a les nostres, i que per a ells la ficció també és una manera de trobar-se, d'estar fora de perill.

En un moment de la funció, quan l'Avery diu a la Rose "les pel·lícules són la meua vida", aquesta frase significa molt més del que fins i tot ell mateix pretén i nosaltres ho acabarem descobrint al cap d'una estona. Perquè les pel·lícules són l'única cosa que li queda, a aquest xaval, i allò que probablement encara el manté en vida. Segurament a nosaltres, encara que no ens n'adonem, també la ficció, en una certa manera, ens ha salvat la vida. Perquè, qui no pot recórrer la seva biografia a través de les pel·lícules que l'han acompanyat? La meua infància està marcada pel cinema clàssic: el meu primer amor va ser Cary Grant i el meu primer desig, Marlon Brando amb la seva samarreta trencada cridant sota aquella escala. Recordo plorar en la meua adolescència abraçada a la meua amiga al final d'*El club dels poetes morts* i que vaig anar cinc vegades seguides a veure *Thelma i Louise* perquè sortia del cinema amb ganes de menjar-me el món i de fer explotar camions. Després van venir els Cohen, Ken Loach, Haneke... Estar hores sense poder articular ni una paraula després de veure *Dancing in the Dark*, pensar amb *Babel* que jo volia escriure històries així. Porto gravats els Marx desmantellant un tren al crit de "*Más madero!*", el petó a l'ascensor de *Drive*, el so de la guitarra elèctrica en l'agònica tortura de *12 anys d'esclavitud* i la nau espacial d'*Encontres a la tercera fase* comunicant-se a través de la música.

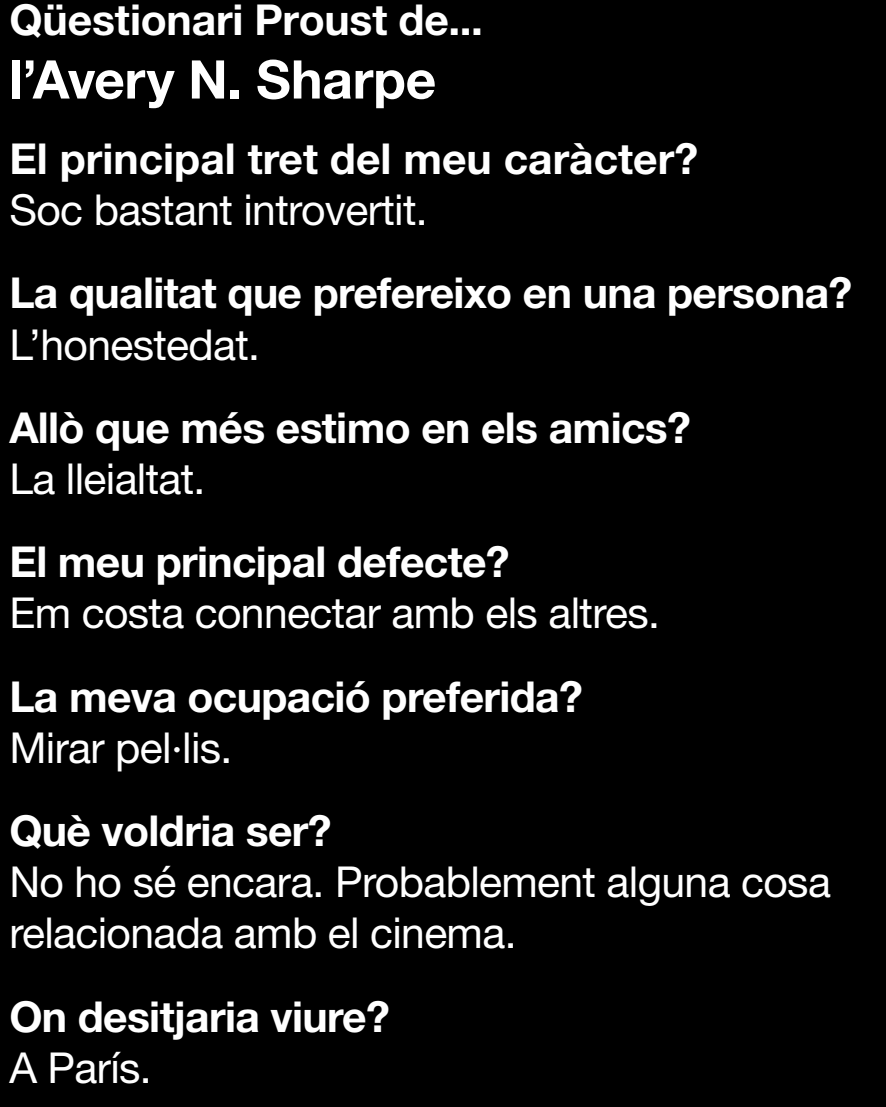
El cine ens recorda tot això –tot allò que som i tot el que la ficció és per a nosaltres– en una funció que ens permet precisament aturar-nos i sentir. Perquè ja sigui en una pantalla, entre les pàgines d'un llibre o en un escenari davant dels nostres ulls, la ficció també és –sobretot en temps difícils– la nostra llar.

Marília Samper

Fitxa artística

INTÈRPRETS Sara Diego Boladeras <i>Rose</i> David Marcé Tarnadas <i>Sam</i> Roger Torns Baltà <i>Skylar, l'home que dorm</i> Ton Viera Poblet <i>Avery</i>	ALUMNA EN PRÀCTIQUES DE DIRECCIÓ Mar Coriella Ribas (Col·legi del Teatre)
LOCUCIÓ MÒBILS Camilo García	ALUMNA EN PRÀCTIQUES D'ESCENOGRAFIA Celeste Alcázar Huapaya (Elisava)
TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS Neus Bonilla Benages	ASSISTENTS EN PRÀCTIQUES INTERNACIONALS Nuha AlYamani i Abdullaziz Mokhlis (Ministeri de Cultura de l'Aràbia Saudí)
ESCENOGRAFIA Sebastià Brosa	CONSTRUCCIÓ ESCENOGRAFIA Tallers d'escenografia Jorba-Miró
VESTUARI Albert Pascual	PRODUCCIÓ Teatre Lliure
CARACTERITZACIÓ Imma Capell	AGRAÏMENTS Filmoteca de Catalunya, Espai Texas i Victoria Szpunberg
IL·LUMINACIÓ Ganecha Gil	MEICIÓ Playwrights Horizons, Inc., New York City, va encarregar i produir l'obra mundial de <i>The Flick</i> a l'Off-Broadway l'any 2013. <i>El cine</i> es presenta gràcies a un acord especial amb United Talent Agency.
GUILLERMO AUDIOVISUAL Guillem Rodríguez	
MOVIMENT Bea Vergés	
AJUDANTA DE DIRECCIÓ Muguet Franc	
AJUDANTA D'ESCENOGRAFIA Laura Martínez	

Dades útils

HORARI De dimarts a dissabte a les 19.00 h El diumenge a les 18.00 h	ACCESSIBILITAT Programa de mà adaptat per a lectura fàcil Assistència auditiva a través del mòbil
DURADA Primera part 1 h 40' Pausa 15' Segona part 1 h	Divendres accessibles 15/12 audiodescripció
LLOC Gràcia	AD)))
IDIOMA En català	COL·LOQUI 14/12 postfunció
	LLIURE I TERRITORI Gener, febrer i març 2024 Contractació oberta
	ACTIVITAT PARAL·LELA 05/12 a les 17.00 h Per amor a les arts - <i>Empire of Light</i> [L'imperi de la llum] de Sam Mendes (2022) a la Filmoteca de Catalunya

Qüestionari Proust de... l'Avery N. Sharpe

El principal tret del meu caràcter? Soc bastant introvertit.
La qualitat que prefereixo en una persona? L'honestedat.
Allò que més estimo en els amics? La lleialtat.
El meu principal defecte? Em costa connectar amb els altres.
La meua ocupació preferida? Mirar pel·lis.
Què voldria ser? No ho sé encara. Probablement alguna cosa relacionada amb el cinema.
On desitjaria viure? A París.
Les meves heroïnes de ficció favorites? Miss Piggy (<i>Barri Sèsam</i>), la núvia (<i>Kill Bill</i>), Ellen Ripley (<i>Alien</i>), Lady Marian (<i>Robin Hood</i>).
Els meus compositors predilectes? Txaikovski, Ennio Morricone, The Beatles.
Els meus herois de la vida real? Malcom X, Alan Turing, Harriet Tubman.
Què detesto més que res? La merda!
Quins dons naturals voldria tenir? M'encantaria saber ballar.
Com m'agradaria morir? Al final dels títols de crèdit.
El meu lema? Només els somiadors mouen muntanyes (de la pel·li <i>Fitzcarraldo</i>).

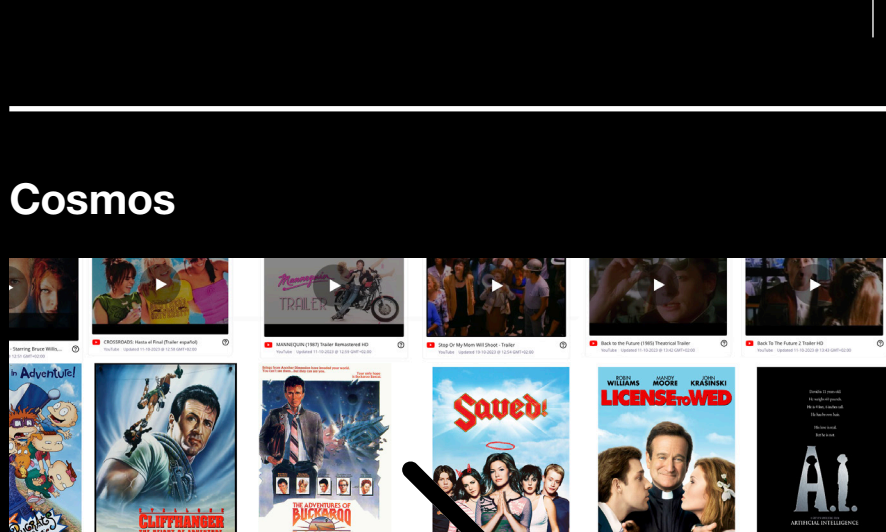
Les pel·lis d'El cine

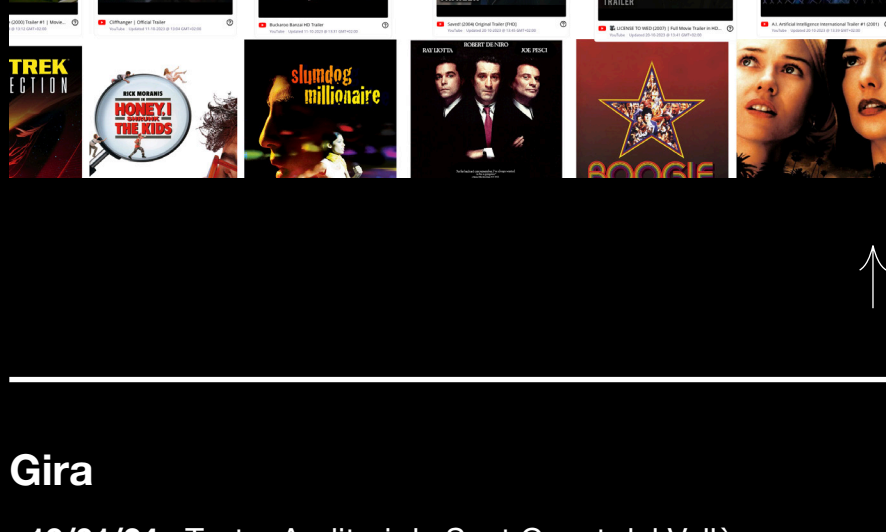
Text editat de l'obra original

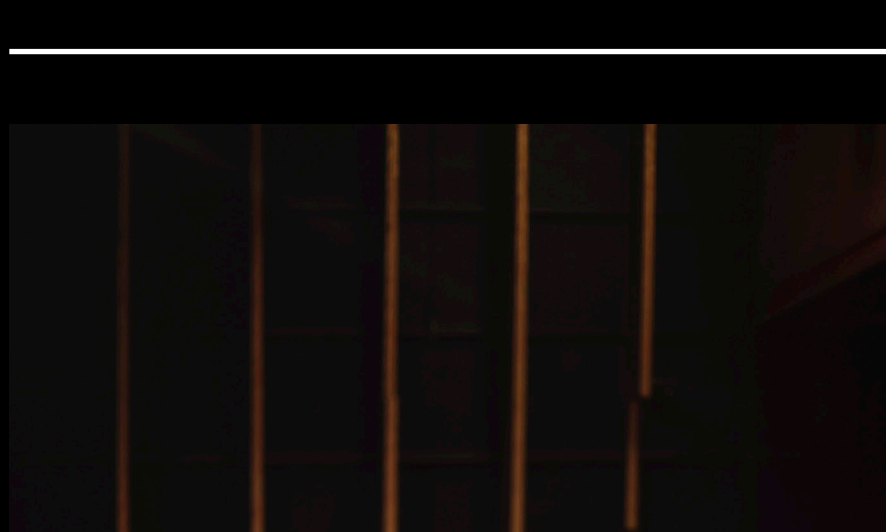
Material audiovisual

Llista de reproducció

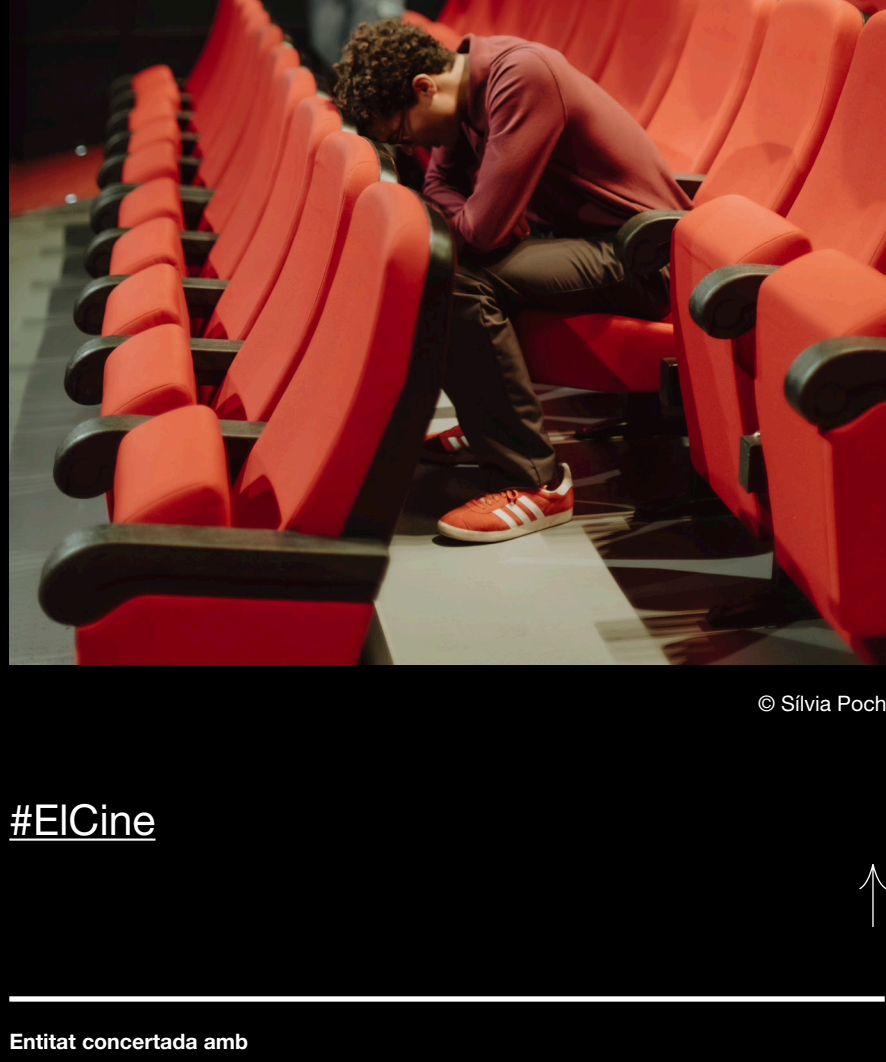

Cosmos

Gira

19/01/24 Teatre Auditori de Sant Cugat del Vallès

#ElCine

Entitat concertada amb

Membre de

Amb la col·laboració de

Amb el suport de

Mitjans patrocinadors

932 892 770 - INFO@TEATRELLIURE.COM
 C. MONTSENY, 47

Aquest document està dissenyat per ser llegit al mòbil. Estalvia't d'imprimir-lo i el planeta t'ho agrairà.

visita aquí el nostre web

